

NEMI FELVILÁGOSÍTÁS ÉS KOEDUKÁCIÓ.

Írta: DEMÉNY OTTÓNÉ-PEISNER ELLA.

Nem azért írtam ezt a két címet egymás mellé, mert véletlenül mind a kettő egy-egy nagyon is aktuális, nagyon is égető problémát jelöl meg. Céltudatosan akarok e két kérdéssel együtt foglalkozni és azt hiszem, jogosan. Mert bár nem azonosak az eszközök, de a cél, melyet az egyiknek, meg a másiknak a hívei el akarnak érni, az eredmény, amelyre törekednek, egy és ugyanaz. Mind a koedukáció, mind a nemi felvilágosítás hívei előtt egy szebb, boldogabb jövő képe lebeg, egy jobb koré, amelynek asszonyai és férfiai nemcsak vágyaik kielégítését keresik egymásban, hanem amikor a két nem kölcsönösen meg fogja egymást becsülni, karöltve és egymást megértve fog részt venni a létért folyó küzdelemben. Amikor a férfi ahhoz az asszonyhoz fog vággally közeledni, akinek a lelkében az ő lelke visszhangra talált, szóval, amikor meg fog ifjodni a világ egy új megváltó, a minden boldogságot magában foglaló nagy igazi szerelem által. Hogyan akarják ezt a célt elérni a nemi felvilágosítás hívei?

A gyermek minden iránt érdeklődik, ami körülötte történik. Kutat, gondolkodik, kérdezősködik. Természetes tehát, hogy az olyan fontos esemény, mint pl. egy testvérke születése, nagyon is felkelti érdeklődését, s szüleihez fordul tudni vágyó lelke. És azok, ahelyett, hogy egyszerű természetes hangon, csak úgy, mintha bármi mást kérdezett volna, korához és értelmiségéhez mérten felelnének kérdéseire, hazug dajkamesével hallgattatják el gyermeküket, vagy titokzatos pillantásokat váltanak egymással, ötlnek-hatolnak s végül azt felelik: „hiába magyaráznék neked, mert úgysem értenéd. Majd megmondjuk, ha nagyobb leszel.” Már az első kérdezősködésből megsejti a legnaivabb, legkisebb gyermek is, hogy amit most kérdezett, az nem olyan, mint más kérdés. S az a körülmény, hogy kíváncsiságát nem elégítették ki, készíti rá, hogy megtudakolja másoktól,

amit a papa, meg a mama nem mondtak meg. És bizony nem mindenki olyan titoktartó, mint a szülők, Valami jószívű dada, vagy szakácsnő mindig akad, aki kielégíti a kis kérdezősködő tudásvágyát, olyan arckifejezéssel és kézmozdulattal, hogy amint először meglíbben a függöny, amely az életet a gyermek ártatlan szeme előtt eltakarja, mindjárt sárral bemocskolva látja a természetnek azt az adományát, amely hivatva van rá, hogy az embernek a legszebb, legnagyobb boldogságot nyújtsa s amelyet csak az emberek maguk aljasítottak le. De ezenkívül még más veszélyt is rejt magában, a gyermek kérdéseinek elutasítása. A gyermeküket gyöngéden szerető szülők nem is sejtik, mert nem mélyednek bele ebbe a kérdésbe, hogy mennyire eltávolodtak gyermeküktől. Attól a pillanattól kezdve, amelyben a gyermek mástól felvilágosítást nyert, szülő és gyermek komédiát játszik egymás előtt. Kezdetben a gyermek a képmulató. Szülei nem akarták kíváncsiságát kielégíteni, tehát neki nem volna szabad tudnia, amire mások megtanították. Gondosan, lopva rejtegeti hát tudását. Később, mire nagyobb lesz a gyermek, már a szülők sem tartják valószínűnek, hogy gyermekük megmaradt anyagi tudatlanságában. De hogy hol nyert fölvilágosítást, azzal nem törődnek s figyelmen kívül hagyják azt a körülményt, hogy gyermekük föl van világosítva. S most már szinte egyetértően játszzák egymás előtt a komédiát. A szülők úgy tesznek, mintha meg volnának róla győződve, hogy gyermekük még semmit sem tud a nemi élet rejtelméből, a gyermek pedig játssza tovább a tudatlant. Ez a viszony természetesen kizárja azt, hogy a nemi élet kérdései szülő és gyermek között szóba kerüljenek. Pedig mennyi bajt, mennyi szenvedést lehetne elkerülni, ha a fejlődő gyermek, akiben kezd életre kelni a nemi lény, akiben serdül, forrong, fejlődik minden s aki magától nem képes megérteni azt a rejtélyes változást, amely benne végbemegy, szüleihez fordulhatna tanácsért. De ezt a világért sem meri megtenni. Akárki máshoz inkább mer tanácsért folyamodni, mint szüleihez, mert hisz azok ilyen nemű kérdezősködésre egyetlen szavukkal sem bátorították őt soha. S az, akihez ilyenkor fordul, többnyire rossz tanácsadó. Pedig az ilyen korban adott tanácsok okozzák a zárt ajtók mögött lejátszódó önfertőzést. az ifjúság e nagy baját s ezek a tanácsok kergetik bele az ifjakat az idő előtti nemi élet forratagába, ahonnan – ha a véletlen meg is óvja a legborzasztóbb nemi betegségekktől, – mégis mint vesztesek térnek vissza. Életerejük nagy részét elfecsérelték, amit az eljövendő generációnak kell megsínylenie és hoztak magukkal anyai megvetést önmaguk és a nők iránt, hogy ez sokszor egész életüket tönkre teszi. Mert hiszen, aki hosszú éveken keresztül nem keresett és ennélfogva nem is talált a nőben egyebet, mint szenvedélye kielégítését, az nagyon nehezen tudja megtalálni az asszonyban élete társát, munkája részesét, gyermekei nevelőjét.

Az a veszély, amely a leányokat fenyegeti, szintén igen nagy. Az önfertőzés, ha nem is olyan általános köztük, mint a férfi-fiatalság körében, mindamelllett jobban el van terjedve, mint a legtöbbben hiszik. Továbbá igen káros a fejlődő leánylélekre nézve az a körülmény, hogy a sok titkolódzás, amellyel a nemi életre vonatkozó dolgokat körülveszik, anyyira felkelti kíváncsiságukat és

annyira ébren tartja és folyton arra a pontra irányítja, hogy majdnem teljesen betölti lelkét, amely ennek következtében nincs abban a diszpozícióban, hogy komoly dolgokkal tudjon foglalkozni. Minden lelki működése abban áll, hogy várja türelmetlenül a férjet, aki majd bevezeti őt a tudás birodalmába. Korántsem akarom én azt mondani, hogy a szexuális felvilágosítással a leányokban elcsíthathatjuk a férjhezmenésük előtt ki nem elégíthető vágyakat, hanem igenis, helyes és komoly nemi felvilágosítással elérhetjük a vágy felléptének késleltetését s elérhetjük azt, hogy a fiatal leány lelkét, ha azzal egyszer megismertettük azokat a feladatokat, melyeket az anyaság rá fog róni, komoly és őt jövőre hivatására előkészítő munkásságra irányítsuk.

Ezen a szomorú bajokon akarnak a nemi felvilágosítás hirdetői segíteni. Azt akarják, hogy a gyermek gyengéd szülője ajakától hallja meg először, hogy ő honnan került szüleihez. Azoktól tudja meg, hogy milyen boldogság költözött szívébe, amikor megtudták, hogy ő jönni fog, mennyire szerették, még mielőtt megjött; mennyire várták, pedig anyjának nagy fájdalmába került, amíg megérkezett. Azt akarják, hogy a gyermek ez után az első felvilágosítás után szüleit még százszor jobban szeresse, mint eddig és hogy kicsi szívében mindennél nagyobb legyen az anyja iránt érzett hála. Akkor az első benyomás, amelyet az életről nyer, az lesz, hogy milyen jók az ő szülei és milyen szép az, ha az embernek gyermekei vannak. Eszébe sem jut majd másoktól kérdezősködni; de ha mégis meghall valamit erre vonatkozólag, bátran elmondja szüleinek, mint akármilyen mást. És mily könnyű lesz azoknak minden szennyet úgy eltüntetni a gyermek lelkéből, hogy hozzá ne tapadhasson egy szem se belőle.

Majd pedig amikor jön az érettség, a serdülés kora, a szerető szülő ismét ölébe vonja serdülő fiának vagy leányának forró fejecskejét, csókot nyom rá s úgy érteti meg vele azt a nagy, fenséges csodát, ami benne végbemegy. Hogy a természet most őt, a serdülő fiút vagy leánykát éretté teszi arra, hogy gyermekei legyenek. De a természet nagyon lassan halad, míg ezt a munkát tökéletesen elvégzi, azért az ifjúknak vagy a leánykának szép türelmesen be kell várnia a munka végét, amely akkor érkezett el, ha egy ifjú meg egy leány egymás szemébe nézve, abban a világ minden boldogságát megtalálja. Ha ez az ifjú házasságra lép ezzel a leánnyal, akkor jött el az ideje annak, hogy az ő nagy boldogságukból életrevalót erős, egészséges gyermekek szülessenek. Az így felvilágosított leány nem léha mulatozásban fogja kedvét lelteni, hanem az anyaságra előkészítő komoly munkában; a társaságot pedig azért fogja felkeresni, hogy felemelt fővel és nyitott szemmel keresse ki magának azt az élettársat, akinek szemében vágyai tükröződnek és akinek lelkében az ő lelke visszhangra talál. S az ilyen módon felvilágosított ifjú sem barátaitól kér majd tanácsot, ha nem bír fiatal vétenek forrongásával, hanem szüleitől. S minthogy szívében oly korán oltárt emeltek a nő iránti tiszteletnek és a szerelemnek s oly korán beléoltották a legszentebb kötelességet, mellyel az eljövendő generációnak tartozunk, nem fogja minden nőben szenvedélye kielégítését keresni, hanem, miként a leány, keresni

fogja társát, lelkének megértőjét, azt a nőt, akinek közeli léte számára a teljes boldogságot jelenti. S talán erről a nagy boldogságról gügyög aztán édes ártatlansággal a bölcsőben édes rózsás arcú gyermekük.

A koedukáció hirdetői is nagy társadalmi bajokon akarnak segíteni. A mai nevelés ugyanis igen helytelenül elválasztja egymástól az iskolaköteles korig együtt növekedő fiukat és leányokat. Külön iskolába járnak, el vannak választva a szünetekben, az udvaron is. Otthon is másféle játékkal játszanak, korántsem csupán azért, mivel hajlamaik annyira különböznek, hanem mivel otthon arra szoktatják őket és mert folyton azt hallják: fiúnak ez, leánynak amaz való. Sem a tanulás, sem a szórakozás nem hozza, őket többé össze. És ez így marad akkor is, amikor már felnöttek. Akkor sem szövődik közöttük lelki kapocs, amikor a vágy egymás karjai közé kergeti őket. Munkájukban, mulatságaikban idegenek maradtak egész életükön át s ez a körülmény bizony nem nagyon alkalmas a bizalmas, boldog otthon megeremtésére.

Ha ellenben az iskola padjában egymás mellett ülve együtt hallgatnák a tanítást, a folyosón, kertben, udvaron együtt sétálnának és beszélgetnének, akkor folytatódna az a kedves barátság, amely a kis fiút a kis lánnyal a gyermekszobában összefűzte. Akkor együtt nőnének fel, egymást ismerve és megértve, hogy egymással mindenben egygyé olvadt házastársakká válhassanak.

És vajjon nem ugyanezt akarják-e a nemi felvilágosítás hirdetői? Ők is annak a tisztultabb felfogásnak kialakulását akarják elérni, amely a nemi élet jelenségeit kiemeli a posványból, a fertőből, a kétértelmű élecek misztikus és aljas világából s a világot fen tartó és embert boldogító érzelmeket a neki megfelelő magaslatra helyezi. S ezt a célt a két nemnek egymás iránti kölcsönös megbecsülése nélkül nem lehet elérni. Már pedig férfi és nő csak akkor becsülhetik meg egymást, ha van alkalmuk egymást kiismerni, vagyis, ha mint jó pajtások együtt nőhetnek fel. És ezt akarja a koedukáció. Amíg a gyermekeket legkisebb koruktól fogva figyelmeztetjük arra a különbségre, amely fiú és leány között van és ezáltal válaszfalat vonunk közéjük, addig ne is csodálkozzunk azon, ha nagyon is korán túlságosan belemélyednek a közöttük lévő különbség tanulmányozásába. Addig természetesnek kell találnunk, hogy 14 éves fiúk és leányok már nem tudnak egymással elfogulatlanul beszélni, ha társaságban találkoznak. Hiszen oly ritkán vannak együtt és a nemi különbségre mindennap százszor felhívják figyelmüket a felnöttek. S ez így marad, mire felnőnek. Ez az elfogultság, amelyet mint két különböző nem képviselői egymás társaságában éreznék, meggátolja őket abban, hogy egymást megismerjék, hogy tartalmas beszélgetéseket folytathassanak egymással. Míg ha legkisebb koruktól fogva együtt játszanak és együtt tanulnak, akkor csak igen kicsi része marad meg annak a fölösleges és ideges izgatottságnak, melyet ma egymással szemben éreznék, S így bő alkalmuk nyílik majd egymást megismerni.

Tiszta ifjúság, igazi mély szerelem, titeket óhajtanak hirdetői a nemi felvilágosításnak és a koedukációnak, És töltekek féltik balgatag szülők ártatlan gyermekeiket!